

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 617/2018-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Jánom Garajom, MBA, Baštová 6, Kežmarok, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cpr 1/2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. septembra 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED],

■■■■■, a ■■■■■, ■■■■■ (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy postupom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Cpr 1/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovatelia podali 2. januára 2017 na okresnom súde žalobu, ktorou sa domáhali, aby súd rozhodol o platnosti pracovnej zmluvy a náhrade ušlej mzdy proti žalovanému Popradskej energetickej spoločnosti s. r. o. (ďalej len „žalovaný“). Pracovnú zmluvu so žalovaným obaja podpísali v bližšie neurčený deň v októbri 2016. Zmluva s nástupom do práce 1. januára 2017 im bola predložená na podpis „bez pečiatky PES, s. r. o. a podpisu konateľa“. Zároveň im bola predložená na podpis aj výpoveď adresovaná ich vtedajšiemu zamestnávateľovi Veolia Energia Poprad, a. s., u ktorého došlo k „skončeniu predmetu činnosti“ a ktorého činnosti a zamestnancov prevzal žalovaný.

3. Sťažovatelia odmietli podpísať vopred pripravené výpovede z dôvodu rozporu s normami pracovného práva a aj z dôvodu, že by sa tým pripravili o plnenie z kolektívnej zmluvy (odstupné). So spoločnosťou uzavreli 29. novembra 2016 dohodu o skončení pracovného pomeru podľa § 60 Zákonníka práce, podľa ktorej ich pracovný pomer skončil 31. decembra 2016.

4. Pretože im pracovné zmluvy zo strany žalovaného neboli doručené, požiadali listom z 2. decembra 2016 o ich doručenie. Keďže im žalovaný neodpovedal, obrátili sa so svojimi nárokmi na okresný súd.

5. Podľa názoru sťažovateľov im okresný súd stanovil povinnosť zaplatiť súdne poplatky v rozpore so zákonom Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov. Postup súdu považujú za „porušenie ich práva na spravodlivé súdne konanie a rovnosti účastníkov v konaní. Majú za to, že Okresný súd v Poprade zjavne predpojato a jednostranne nadržáva odporcovi Popradskej energetickej spoločnosti so zámerom odradiť ich od prejednávania žaloby uložením súdnych poplatkov, hoci sa jedná o jednu spoločnú žalobu a pracovný spor mal podliehať oslobodeniu od súdneho poplatku. Arbitrárnym zamietnutím žaloby bez umožnenia dokazovania, súd znemožnil zmenu petitu, aby sa na žalobu nevzťahovalo oslobodenie od súdneho poplatku.“.

6. Sťažovatelia v rámci sťažnosti na priet'ahy v konaní zo 7. februára 2018 adresovanej predsedovi okresného súdu požiadali o vrátenie časti súdneho poplatku. Predseda okresného súdu nevyhodnotil sťažnosť na priet'ahy v konaní ako dôvodnú. Čo sa týka žiadosti o vrátenie súdnych poplatkov, poukázal na skutočnosť, že o tejto žiadosti môže rozhodnúť len zákonný sudca, resp. ním poverený zamestnanec.

7. Okresný súd rozsudkom č. k. 9 Cpr 1/2017-142 z 20. marca 2018 žalobu zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania, o výške ktorej súd rozhodne samostatným uznesením.

8. Uznesením z 28. marca 2018 okresný súd nevyhovel žiadosti sťažovateľov o vrátenie súdnych poplatkov, keď dospel k záveru, že nie sú oslobodení od platenia súdnych poplatkov. Oslobodení od platenia poplatku „by boli len v prípade, ak by si v spore uplatňovali náhradu škody z pracovného úrazu a choroby z povolania, žalovali by o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru“. Okresný súd tiež konštatoval, že sťažovatelia v konaní nevystupujú ako nerozlučné nútené procesné spoločenstvo.

9. Proti uzneseniu okresného súdu z 28. marca 2018 podali sťažovatelia sťažnosť, ktorú okresný súd uznesením z 21. mája 2018 zamietol.

10. Uznesením z 5. júna 2018 uložil okresný súd sťažovateľom povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie proti rozsudku.

11. Sťažovatelia okrem iného namietajú aj prietahy v napadnutom konaní a v tejto súvislosti v sťažnosti uvádzajú:

„Odo dňa začatia konania 2. 1. 2017 za obdobie 11 mesiacov zákonný sudca nenariadil ani jedno pojednávanie. Žalobcovia pritom riadne a včas zaplatili súdny poplatok za podanie žaloby hoci malo ísť o pracovný spor oslobodený od súdneho poplatku...

Úkony zo strany Okresného súdu Poprad v konaní sp. zn. 9Cpr/1/2017 od podania žaloby:

- 10. 4. 2017 - výzva súdu č. 9Cpr/1/2017 -32 doručená 18. 4. 2018 na zaplatenie súdnych poplatkov

- 28. 4. 2017 - vydanie uznesenia súdu č. 9Cpr/1/2017-40 8717200001 na doplnenie podania, doručená právnenému zástupcovi až 25. 5. 2017

- 17. 8. 2018 - výzva súdu na písomné vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného doručeného súdu 10.8.2017

- 28. 11. 2017 - prvé pojednávanie na ktorom právny zástupca sťažovateľov zvláštnej iniciatívy a bez vyzvania súdom ústretovo navrhol mimosúdne riešenie sporu zamestnaním žalobcov, na ktoré súd určil 20 dňovú lehotu

- 16. 2. 2018 - predvolanie na pojednávanie antedatované 2. 2. 2018 s poštovou obálkou na pojednávanie dňa 20. 3. 2018, vynútené tým, že dňa 7. 2. 2018 bola predsedovi Okresného súdu Poprad podaná sťažnosť na prietahy

- 20. 3. 2018 - zamietnutie žaloby a vyhlásenie rozsudku bez pripustenia návrhu na dokazovanie

- 27. 3. 2018 - uznesenie č. 9Cpr/1/2017-130 o zaslaní zvukového záznamu a zápisnice

- 28. 3. 2017 (správne má byť 2018, pozn.)- uznesenie Okresného súdu Poprad č. 9Cpr/1/2017-40 8717200001 o zamietnutí žiadosti na vrátenie súdneho poplatku

- 21. 5. 2018 - uznesenie Okresného súdu Poprad sp. zn. 9Cpr/1/2017-169, ktorým súd zamietol sťažnosť sťažovateľov proti uzneseniu Okresného súdu Poprad č. 1.

9Cpr/1/2017-136 zo dňa 28. 3. 2018 vyššieho súdneho úradníka o vrátenie súdnych poplatkov

- 5. 6. 2018 - uznesenie Okresného súdu Poprad sp.zn.9Cpr/1/2017-172 o uložení súdneho poplatku za odvolanie proti rozsudku

- 4. 7. 2018 - vydanie opravného uznesenia, ktorým súd opravil výrok uznesenia č. k. 9Cpr/1/2017-169 zo dňa 21.5. 2018

Z vyššie uvedeného je evidentná nečinnosť súdu bez vykonania akéhokolvek úkonu smerujúceho k úprave procesného vedenia konania a k prejednaniu a meritórnemu rozhodnutiu o veci minimálne s tým, že nasledujúce úkony súdu boli z pohľadu žalobcov neúčelnými a je nepochybné, že nekonaním, resp. neúčelným konaním, zákonného sudcu v konaní vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp.zn. 9Cpr/1/2017 došlo k porušovaniu práv žalobcov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a na prejednanie veci v primeranej lehote garantovaných Ústavou Slovenskej republiky i Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Súd v pracovnom spore po zaplatení súdneho poplatku za žalobu nenariadil pojednávanie napriek tomu, že Zákon o súdnych poplatkoch ukladá zákonnú lehotu maximálne dvoch mesiacov od zaplatenia poplatku do pojednávania.“

12. Na základe uvedených skutočností sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prerokovaní ich sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd v Poprade v konaní vedenom pod sp. zn. 9Cpr/1/2017 porušil základné právo [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], aby sa ich vec prerokovala bez zbytočných prietahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

2. Uznesenie Okresného súdu v Poprade sp.zn. 9Cpr/1/2017-187 zo dňa 4. 7. 2018 a uznesenie sp.zn. 9Cpr/1/2017-172 zo dňa 5. 6. 2018 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Prikazuje Okresnému súdu v Poprade konať vo veci odvolania proti rozsudku sp.zn. 9Cpr/1/2017 zo dňa 20. 3. 2018 bez zbytočných prietahov.

4. Okresný súd v Poprade v konaní vedenom pod sp. zn. 9Cpr/1/2017 porušil základné právo [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky, ako aj ich právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd.

5. Okresný súd v Poprade v konaní vedenom pod sp. zn. 9Cpr/1/2017 porušil základné právo [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

6. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] priznáva, primerané finančné zadostučinenie každému vo výške 5 000, € /slovom: päťtisíc/, ktoré je Okresný súd v Poprade povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu,

7. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 325,42 € /slovom: tristo dvadsaťpäť eur a štyridsaťdva centov/ ktorú je Okresný súd v Poprade povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu JUDr. Jána Garaja do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

13. Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

16. Sťažovatelia v petite svojej sťažnosti namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru „*v konaní vedenom pod sp. zn. 9Cpr/1/2017*“. Len z textu ústavnej sťažnosti a z bodu 2 petitu sťažnosti sa dá vyvodiť, že ich práva mali byť porušené uznesením okresného súdu č. k. 9 Cpr 1/2017-172 z 5. júna 2018 o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie a uznesením č. k. 9 Cpr 1/2017-187 zo 4. júla 2018, ktorým súd zamietol sťažnosť sťažovateľov proti uzneseniu o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok.

17.1 Z uvedeného vyplýva, že sťažovatelia sa uchádzajú o ústavnú ochranu svojich práv sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vo veci, v ktorej je predmetom sporu zaplatenie sumy 99,50 €, čo s poukazom na doterajšiu judikatúru ústavného súdu nemožno označiť inak ako „bagatelnú vec“, keďže v takejto veci už samotná výška uloženej povinnosti

zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej pri jej predbežnom prerokovaní (pozri napr. IV. ÚS 358/08, ako aj IV. ÚS 340/2014, III. ÚS 529/2014, II. ÚS 468/2015, II. ÚS 357/2015). Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takýchto veciach prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré by mohli mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv (m. m. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 94/2014), resp. v prípadoch, ak pôjde o intenzitu zásahu kolidujúcu s podstatou a zmyslom základných práv a slobôd (porovnaj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1996/13, bod 27).

17.2 Ústavný súd zdôrazňuje, že v posudzovanom prípade ide o rozhodovanie o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok, ktorého výsledok sa len sekundárne dotýka účastníkov konania (sťažovateľov), a preto vzhľadom na podstatu konania prípadné pochybenia všeobecného súdu pri rozhodovaní o súdnom poplatku (v zásade) nemožno kvalifikovať ako pochybenia ústavnej intenzity, ktoré by opodstatňovali vyslovenie porušenia sťažovateľmi označených práv garantovaných ústavou a dohovorom, resp. Dodatkovým protokolom k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Rozhodnutie o tom, či sú splnené zákonom ustanovené podmienky pre uloženie povinnosti zaplatiť súdny poplatok, patrí teda zásadne do rozhodovacej sféry všeobecných súdov, do ktorej by ústavný súd mal zasahovať len celkom výnimočne (m. m. porovnaj aj uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 788/09), a to vtedy, ak by napadnuté rozhodnutie bolo celkom zjavne arbitrárne a nemalo by oporu v ustanoveniach príslušného všeobecne záväzného právneho predpisu upravujúcich ukladanie povinnosti uhradiť súdne poplatky a ich výšku (napr. II. ÚS 361/2015).

18. Kritériom pre rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou mali byť zasiahnuté ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručené základné práva alebo slobody, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopreniu základných práv alebo slobôd (m. m. II. ÚS 193/06, II. ÚS 210/06, IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 358/08).

19. Vzhľadom na uvedené vo vzťahu k právoplatnému rozhodnutiu o trovách konania ústavný súd odmietol v tejto časti sťažnosť sťažovateľov ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

20.1 Nad rámec k tomuto bodu (II.1) odôvodnenia ústavný súd podotýka, že z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

20.2 Pokiaľ sťažovatelia namietali predpojatosť, prípadne s predpojatosťou súvisiace nesprávne obsadenie okresného súdu rozhodujúceho v merite ich veci, nielen túto námietku, ale tiež iné výhrady vo vzťahu k postupu a rozhodovaniu okresného súdu si môžu uplatniť v konaní pred odvolacím (krajským) súdom, ktorý v súčasnosti rozhoduje o odvolaní proti rozhodnutiu okresného súdu.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

21.1 Ústava vo svojom siedmom oddiele druhej hlavy v rámci úpravy práva na súdnu ochranu pripisuje osobitný význam tomu, aby sa spravodlivosť nevykonávala s oneskorením, ktoré by mohlo ohroziť právo na súdnu ochranu vo svojej podstate, a tým ohroziť aj dôveryhodnosť justície. Ústava takto zaviazala predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti na prijatie príslušných opatrení umožňujúcich prerokovanie napadnutých vecí bez zbytočných prieťahov, a tým aj vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote (I. ÚS 39/00, I. ÚS 55/02, IV. ÚS 26/02, IV. ÚS 184/2010).

21.2 Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07).

22.1 Ústavný súd vychádza aj zo svojej doterajšej judikatúry, podľa ktorej ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak bola sťažnosť pred ústavným súdom uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05).

22.2 Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné poukázať na svoj právny názor tvoriaci súčasť jeho ustálenej judikatúry (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04), podľa ktorého ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť ústavnému súdu došla, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť v zásade odmieta ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Tento právny názor ústavného súdu akceptuje vo svojej judikatúre aj ESLP [pozri napr. rozhodnutie vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16970/05 (IV. ÚS 237/09, m. m. II. ÚS 290/09, IV. ÚS 42/2010 atď.)].

22.3 Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedeného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už okresný súd aj Najvyšší súd Slovenskej republiky meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 223/2010).

23.1 Sťažovatelia namietajú (okrem iného) porušenie svojho základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 v napadnutom konaní. Z ich podania a jeho

príloh vyplýva, že po podaní žaloby (2. januára 2017) okresný súd vykonával viaceré procesné úkony, ktoré súviseli so zaplatením súdneho poplatku, odstraňoval vady žaloby, doručoval žalobu a vyjadrenia účastníkom konania, uskutočnil pojednávanie 28. novembra 2017, ktoré bolo odročené z dôvodu pokusu o mimosúdne vyriešenie sporu, rozhodoval aj o návrhu na vydanie neodkladného opatrenia a napokon 20. marca 2018 rozhodol vo veci samej a spis sa na základe podaného odvolania v súčasnosti nachádza na Krajskom súde v Prešove.

23.2 Vychádzajúc zo stavu napadnutého konania, zo sťažnosti, ktorá bola ústavnému súdu podaná 4. septembra 2018, ako aj zo zistenia ústavného súdu dopytom v kancelárii okresného súdu, je zrejmé, že okresný súd vo veci už rozhodol (aj v merite, nielen o trovách konania) a proti rozhodnutiu okresného súdu je podané odvolanie, o ktorom rozhoduje Krajský súd v Prešove, z čoho je zrejmé, že sťažovatelia namietajú zbytočné prietahy v postupe okresného súdu v čase, keď už tento o ich veci nekonal a jeho úloha v čase podania sťažnosti spočívala v predložení veci na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Vzhľadom na časovú súvislosť medzi podaním odvolania a sťažnosti ústavnému súdu sťažovatelia nemôžu dôvodne namietat ani prietahy v súvislosti s predložením veci odvolaciemu súdu.

23.3 Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24.1 Navyše podľa názoru ústavného súdu ani sťažovateľmi namietaný doterajší priebeh napadnutého konania nesignalizuje možnosť vyslovenia porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, pretože napriek charakteru veci, na ktorú sťažovatelia poukazujú (pracovná vec), uvedená doba konania, hoci sa aj účastníkom, ktorí majú záujem na čo najskoršom rozhodnutí, môže zdať neprimeraná, z hľadiska ústavných limitov v danom type konania neprekračuje prípustnú dobu konania.

24.2 V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoje predchádzajúce rozhodnutia, v ktorých opakovane vyslovil, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (pozri napr. III. ÚS 91/04 alebo II. ÚS 129/06), a tiež, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za

následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (rovnaké závery ústavný súd vyslovil taktiež napr. v III. ÚS 199/02 alebo I. ÚS 57/01).

24.3 Prístup ústavného súdu nie je špecifickým ani z komparatívneho pohľadu, zohľadňujúc najmä judikatúru EŠLP. Medzi mnohými možno poukázať na viaceré rozhodnutia EŠLP, v zmysle ktorých v súvislosti s právom na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru s ohľadom na ojedinelú nečinnosť súdu členského štátu a charakter súdneho konania toleroval EŠLP napr. 20 mesiacov nečinnosti odvolacieho súdu, kým rozhodol o odvolaní sťažovateľa (pozri *Cesarini v. Taliansko*, č. 11892/85, rozhodnutie EŠLP z 12. 10. 1992, body 20 – 21), alebo 28 mesiacov trvajúce obdobie nečinnosti súdu (od podania žaloby do výzvy súdu na jej doplnenie) v rámci civilného konania (pozri *Dostál v. Česká republika*, č. 52859/99, rozhodnutie EŠLP z 25. 5. 2004, body 192 – 193).

25. Zohľadňujúc sťažovateľmi opísaný skutkový stav a stav konania (rozsudok prvostupňového súdu z 20. marca 2018), posudzované kritériá v konaní o sťažnosti na namietané porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a svoju ustálenú judikatúru, ústavný súd konštatuje, že výsledné namietané obdobie nečinnosti okresného súdu v predmetnom konaní by nebolo možné posúdiť ako priet'ahy takej intenzity, ktoré by zakladali porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a aj z toho dôvodu by bolo možné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už pri predbežnom prerokovaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. novembra 2018